

خبر خارجی

سریال بردهای حداقلی

سومین پیروزی متوالی تیم ملی در دیدارهای تدارکاتی بعد از جام جهانی روسیه، مقابل ترینیداد و توباگو به دست آمد. درست همانند دو نبرد قبلی با ازبکستان و بولیوی، این بار هم پسران کارلوس کی‌روش با حداقل اختلاف ممکن حریف را شکست دادند. ایران در نیمه اول صاحب یک ضربه پنالتی شد اما کریم انصاری فرداین بار بر خلاف مسابقه با پر تغال در روسیه، این ضربه را به سادگی از دست داد. او توپ را به بدن دروازه بان کوئیدو در ریاند نیز نتوانست جبران کند. در شروع نیمه دوم اما کریم با یک حرکت فردی دیدنی و یک شلیک تماشایی، آمار گل‌های ملی‌اش را به فرهاد پیوس رساند. تیم ملی در دوئل با حریف نه چندان مطرح خود چند فرصت گل‌زنی نسبتاً خوب خلق کرد اما باز هم نشان داد که هنوز در استفاده از موقعیت‌های ایده‌آل، به تکامل نرسیده است. ایران در مجموع در این مسابقه چندان «مقتدر» نشان نداد. شاید اگر مهره‌های هجومی کمی فرصت طلب‌تر بودند، ترینیداد خیلی زود در معرض ناامیدی قرار می‌گرفت. این آخرین مسابقه تیم ملی در ورزشگاه آزادی قبل از آغاز جام ملت‌های آسیا بود اما تماشاگرها استقبال خوبی از «بازی برقره» به عمل نیاوردند. خالی بودن سکوهای آزادی، تاثیر خاص خودش را روی مسابقه داشت و البته دوهزار نفری که روی سکوها حاضر بودند نیز از تماشای بازی به وجد نیامدند. بدون تردید این همه قدرت ایران نبود و تیم ملی با حضور مهره‌هایی مثل جهانبخش و قدوس، به مراتب بهتر خواهد شد.

زدن یک خبرنگار، اعتماد به نفس پیدا کند. سرمربی پر تغالی تیم ملی هنوز بابت رفتار دستیارش عذرخواهی نکرده و احتمالاً هرگز چنین کاری انجام نخواهد داد. شاید تنها راه ممکن برای پوشاندن شکافی که بین او و هواداران تیم ملی به وجود آمده، تهیه یک بلیت یک طرفه تهران-لیسبون برای اوسیانو کرو ز باشد اما کی‌روشی که می‌شناسیم، هرگز به هیچ اشتباهی اعتراف نخواهد کرد. اگر همه تصمیم‌ها معطوف به قرار گرفتن در «موقعیت حساس کنونی باشند»، هیچ اتفاق تازه‌ای رخ نخواهد داد. چرا که در فوتبال، همواره در موقعیت حساس کنونی قرار داریم. فوتبال ایران انضباط و شخصیت را فدای کارلوس کی‌روش و همکارانش کرده است. درست برعکس کشوری مثل اسپانیا که در فاصله دو روز تا جام جهانی به محض اطلاع از مذاکره لوپتگی با مدیران رئال مادرید، ریسک برکناری سریع این مربی را پذیرفت. شاید این تصمیم در جام جهانی به ضرر لاوخابود اما در درازمدت، کارا کتر این تیم را در بهترین وضعیت ممکن قرار خواهد داد. بار رفتارهای چنگیز خانی کی‌روش و همکارها، حتی قهرمانی جام ملت‌های آسیا نیز چندان دلچسب به نظر نمی‌رسد.

حتی از خود او تندخوتر به نظر می‌رسند اما سوال بزرگ این است که چه کسی به آنها اجازه می‌دهد هر طور که خواستند رفتار کنند و با هیچ تنبیه یا مواخذه‌ای نیز روبه‌رو نشوند؟ کارلوس کی‌روش در آخرین روزهای حضور روی نیمکت تیم ملی پر تغال، با ماموران کنترل دو پینگ حاضر در تمرین تیمش درگیر شد و به خاطر این درگیری فیزیکی، از فیفا حکم محرومیت ۶ ماهه گرفت. اگر چنین اتفاقی در ایران رخ داده بود، بدون تردید مدیران فدراسیون به سادگی از کنار آن می‌گذشتند و شاید حتی بیانیهای علیه ماموران مبارزه با دوپینگ صادر می‌کردند اما واکنش مدیران فدراسیون فوتبال به این اتفاق، در نهایت به برکناری این مربی از نیمکت تیم انجامید. حقیقت آن است که در همه نقاط دنیا، رفتار، شخصیت و واکنش‌های یک مربی در سبب به اندازه نتایج او اهمیت دارند. کی‌روش بارها با مدیران فدراسیون و وزارت ورزش درگیر شده و زشت‌ترین عبارات‌های ممکن را برای آنها انتخاب کرده اما هر بار این دعوها حاصلی به جز جدایی مدیر مورد نظر از فدراسیون نداشته‌اند. اوسیانو حتی در عمارت مرموز یک بانمایند فینا نیز درگیر شد اما خبری از برخورد فدراسیون با این مربی نبود تا او رفته رفته به اندازه کتک

کاشیما تا مشت اوسیانو برای کنار زدن خبرنگارها، فاصله بسیار کمی وجود دارد. اگر داستان شادی مربی دروازه بان‌های تیم ملی صحت ندارد، چرا اعضای کادر فنی در صدد تکذیب آن نیستند؟ در این مورد شاید یک تکذیبیه ساده نیز کار ساز باشد اما در مورد درگیری اوسیانو، فیلم‌هایی وجود دارد که انکارشان دیگر ممکن به نظر نمی‌رسد. این اولین بار نیست که دستیارهای سرمربی تیم ملی، دست به رفتاری چنین گستاخانه و حیرت‌آور می‌زنند. همین اوسیانو کرو ز در جریان اردوی قبلی تیم ملی، تندترین کلمات را علیه هومن افاضلی به زبان آورد و مدعی شد که او قصد لطمه زدن به ساختمان یک راداشته و در زمان حضور علیرضا منصوریان در تیم ملی امید، به دنبال ضربه زدن به تیم او بوده است. کرو ز حتی پارافتر گذاشت و انتقادهای علی کریمی را «تلاش برای جلب توجه» دانست. میک مک در موت نیز با ادبیاتی هم که زمزمه‌های برپایی جشن یک‌نفره موضع گرفت و از زنده گل قرن فوتبال ایران به تیم ملی آمریکا در جام جهانی ۹۸، درخواست کرد به جای نظر دادن در مورد ساختمان یک (که ظاهر تبدیل به ملک خصوصی کارلوس کی‌روش در ایران شده) نزد خرس‌هایی که در میانمار جا گذاشته برگردد. دستیاران کی‌روش،

را آغاز کرد و در سایه دعوا، درگیری و عصبانیت به تهران رسید. او از تاکتیک فرار رو به جلو بهره‌برد تا در هیچ شرایطی وادار به پاسخگویی نباشد. همین حالا هم که زمزمه‌های برپایی جشن یک‌نفره مربی گلرهای تیم ملی به خاطر شکست نماینده ایران در ورزشگاه آزادی به گوش می‌رسد، اعضای کادر فنی به جای پاسخ دادن و برطرف کردن تردیدها، ترجیح می‌دهند با مشت به خبرنگارهای پرسشگر حمله کنند. از مشت‌های به هوارفته او پس برای شادمانی از پیروزی

نیز سرایت کرده است. آنها هر طور که خودشان تشخیص بدهند رفتار می‌کنند و فدراسیون فوتبال هم درست مثل همیشه، نظاره‌گر خاموش تحقیر فوتبال ایران به دست این گروه است. حداقل در یک سال گذشته، چیزی به نام «پاسخگویی» در کادر فنی تیم ملی وجود نداشته است. پس از پایان دیدارهای ایران در جام جهانی ۲۰۱۸، مرد پر تغالی به جای نشستن روبه‌روی خبرنگارها و برطرف کردن ابهام‌های فنی، مستقیماً حمله به منتقدانش

آر بایطاری

درگیری‌های کارلوس کی‌روش و دستیارها با خبرنگاران فقط وارد فاز «فیزیکی» نشده بود که این اتفاق نیز بالاخره در ورزشگاه آزادی رخ داد. اوسیانو دا کرو ز لحظاتی بعد از پایان نبرد دوستانه با ترینیداد و توباگو، با خشونت هر چه تمام‌تر به پرسش‌های یک خبرنگار واکنش نشان داد تا ثابت کند خشم، پاسخگو نبودن و حق به جانب رفتار کردن از کی‌روش به دستیارانش

همراه بانک

شعب دیجیتال

همراه پرداخت

بانک ایران زمین بانک دیجیتال